

ganske vist var Genstand for, skyldtes, at det saa eftertrykkeligt som overhovedet muligt hævdede, at det ikke kunde gaa med til en Forhøjelse af Taksterne. Udvalget sagde, at det var dets Opgave at holde Taksterne nede, hvis der var nogen Mulighed derfor. Havde Udvalget udtalt, at det kunde gaa med til en Forhøjelse, er jeg ganske sikker paa, at den Jubel, hvormed det blev modtaget, ikke vilde være blevet det til Del. Udvalget hævdede for øvrigt paa det samme Møde, at det selv jo faktisk ikke havde den egentlige Afgørelse af Sagen; Afgørelsen ligger hos Ministeren, sagde man, og det er ogsaa rigtigt. Udvalgets Formand, Overretssagfører Wolff, sluttede ifølge det stenografiske Referat, der foreligger fra Mødet, sine Udtalelser med følgende Bemærkning: „Vort Standpunkt er, som tidligere nævnt, at det først og fremmest gælder at faa Telefonforbindelsen og Benyttelsen af Telefon saa billigt som muligt, men samtidig maa der ikke slaas noget af paa de tekniske Krav og paa Kravet til Betjeningen, og hvad dermed staar i Forbindelse. Men jeg vil betone endnu en Gang, at selve den tekniske Prøvelse af, hvorvidt Telefonselskabets tekniske Side, hvorvidt hele den store komplicerede økonomiske Virksomhed virkelig har Krav paa at faa en større Indtægt, det er noget, som maa afgøres af Staten efter Forhandling med Telefondirektøren. Vor Virksomhed maa være den atter og atter at pointere det Standpunkt, at Taksterne under Hensyntagen til den forsvarlige Drift maa blive saa billige, som det er muligt. Og det kan jeg love de Herrer, at under de kommende Forhandlinger skal dette Krav blive holdt frem atter og atter“. Saadan talte den Mand, der stod som Formand for Udvalget, det var efter en saadan Tale, han fik Tilslutning fra hele Forsamlingen, og det synes jeg godt, man kan forstaa. At saa den højtærede Minister paa dette Grundlag gaar hen og giver dette velstillede Selskab, der har et udmærket Udbytte af sit Arbejde og sine Aktier, en Ret til at plukke Befolkningen, ja, det maa den højtærede Minister undskylde, det kan jeg ikke forstaa. Det var ikke det, man havde ventet af en radikal Venstreminister, og jeg beklager i høj Grad, at

det skal kunne siges, at en radikal Venstreminister har gjort dette.

Jeg skal ikke komme dybere ind paa alt, hvad den højtærede Minister havde at anføre overfor mig; der er dog en enkelt personlig Bemærkning, som jeg ikke kan undlade at svare paa. Den højtærede Minister sagde: „Hvis det ærede Medlem fra Storehedinge ikke vil give mig Ret heri, tror jeg, det ligger deri, at han frit kan tillade sig at have sin Mening, uden at han skylder sig selv eller andre nogen Begrundelse“. Der skal vel deri ligge, antager jeg, hvis det skal have nogen Mening, at jeg staar som en Slags ansvarløs Person, der ikke har nogen at føre mit Ansvar tilbage til. Jeg tror, at ærede Medlemmer af Rigsdagen vil have en noget anden Opfattelse af, hvorledes en Rigsdagsmand staar til Ansvar overfor Befolkningen. Jeg opfatter det i alt Fald som min Pligt overfor mine Vælgere at paatale den Uret, der muligt bliver øvet imod dem, enten den øves af den ene eller den anden. Men jeg forstaaer inderlig godt, at den højtærede Trafikminister ikke har Kendskab til den Følelse; han har jo ingen Vælgere at repræsentere.

Den højtærede Trafikminister førte ogsaa et Stykke af det københavnske Gadesprog her ind i Salen. Han sagde om mig, at jeg vilde med Sindsro kunne stille mig det Spørgsmaal: Hvad kan der ske? Det er jo et Ord, som man af og til hører paa den københavnske Gade, og jeg havde ikke ventet, at den højtærede Minister havde Brug for det i denne Diskussion, men jeg indrømmer, at han har slaaet Hovedet paa Sømmet, for efter at den højtærede Minister har opfattet sin Stilling saaledes, at det var ham om at gøre at støtte og hjælpe det rige Telefonselskab i Stedet for at værne Befolkningen mod Plukning, har jeg nogen Grund til at sige: Saa længe denne Mand staar i denne Stilling, hvad kan der saa ske?

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

F. F. Samuelson: Det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) omtalte Forholdene ved Aarhus Banegaard